

РЕШЕНИЕ

№ 1600

гр. София, 14.01.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 82 състав, в
публично заседание на 15.12.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Вената Кабурова

при участието на секретаря Цветелина Заркова, като разгледа дело номер **7473** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК.

Образувано е във връзка с подадена жалба от З. К. К. от [населено място] срещу разрешително № РРЗОСИ-22/11.07.2025 г., издадено от главен експерт в дирекция „Специализирана администрация“, [община], област В., в частта с което на основание чл. 32, ал. 3 от Закона за опазване на селкостопанското имущество (ЗОСИ) на жалбоподателя не е разрешено отсичането на нежелани дървесни и храстови видове, намиращи се в поземлен имот с идентификатор 36436.39.9, в землището на [населено място], общ. Р., обл. В., представляваща територия, устроена като гора.

В жалбата се излагат твърдения за незаконосъобразност на оспореното разрешително поради липсата на достатъчно ясни мотиви, които да конкретизират наложената забрана за отсичане на дървесни и храстови видове, както и поради нищожността на ограничението да бъдат отсичани храсти, тъй като на разрешителен режим подлежи единствено отсичането на дървета.

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, не се явява и не изпраща представител. Ответникът – инж. Д. Г., главен експерт в дирекция СА, [община], редовно призован, не се явява. В писмени бележки по делото чрез адв. К. счита жалбата за неоснователна и недоказана, а оспореният акт за законосъобразен и съобразен с материалния закон. Претендира адвокатско възнаграждение по реда на чл. 38 от ЗА.

Съдът, след преценка представените по делото писмени доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, намира за установено от фактическа страна следното:

Със заявление вх. № 9400-230/12.02.2024 г. до кмета на [община], жалбоподателят е поискал издаване на разрешение за почистване от самозалесили се и нежелани дървесни и храстови

видове на собствения му поземлен имот с идентификатор 36436.39.9 и 36436.39.22, намиращи се в местността „П. поляна“ и „Ч. лък“, в землището на [населено място]. Към заявлението били приложени скици на поземлените имоти, издадени от СГКК [населено място], видно от които имот с идентификатор 36436.39.9 е с площ от 27667 кв.м и с трайно предназначение на територията – земеделска и начин на трайно ползване – ливада. Имот с идентификатор 36436.39.22 е с площ 8029 кв.м., също с предназначение на територията – земеделска, начин на трайно ползване – ливада.

По повод така подаденото заявление до З. К. било изпратено писмо изх. № 9400-230-(1)/21.02.2024 г. на кмета на [община]. В него се посочвало, че е извършена проверка в цифровата ортофото карта на землището на [населено място], общ. Р., от която органът установил, че поземлени имоти с идентификатори 36436.39.9 и 36436.39.22 по КККР са се самозалесили с различни дървесни растителни видове, при което имотите вече са придобили характеристиката на гора по смисъла на чл. 2, ал. а, т. 1 ЗГ, като за тях по данни на ДГС [населено място] до сега не е правена инвентаризация. Посочено е, че при желание за ползване на земеделските имоти като такива, следва да се извърши необходимото, предвидено в чл. 84 от Закона за горите (ЗГ) в РДГ [населено място]. Посочено е още, че процедурата следва да приключи с протокол, който е основание да се даде ход на заявлението.

Жалбоподателят оспорил това писмо пред АССГ, който с определение № 18342/29.05.2025 г. по адм.дело № 2740/2024 г. отменил отказа на кмета на [община] да разгледа искането за издаване на разрешително по чл. 32, ал. 3 от ЗОСИ – за отсичане на дървета в поземлени имоти, като върнал преписката на органа за произнасяне по същество съобразно указанията, дадени в мотивите на определението.

С оглед горепосочения съдебен акт на 01.07.2025 г. била извършена проверка от комисия, назначена със заповед № 3К816/27.06.2025 г. на кмета на [община], в състав: председател-главен експерт „ОС и СД“ при [община] и членове – представител на Държавно горско стопанство [населено място] и кметски наместник на [населено място], която огледала поземлените имоти, за които се искало издаването на разрешително по чл. 32 от ЗОСИ в заявлението на жалбоподателя. Направените констатации, били обективирани в съответния констативен протокол (л. 26).

С оспореното разрешително № РРЗОСИ-22/11.07.2025 г., издадено от главен експерт в дирекция „Специализирана администрация“, [община] на основание чл. 32, ал. 3 от ЗОСИ на З. К. било разрешено да отсече всички нежелани дървесни и храстови видове, намиращи се в тези части от ПИ с идентификатори 36436.39.9 и 36436.39.22, представляващи земеделски територии. Било посочено, обаче, че в имот с идентификатор 36436.39.9 има територия от около 9 дка, която е устроена в отдел 244, подотдел Н по Плана на землището на [населено място], преди повече от 60 години като гора, която не следва да се сече.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена срещу подлежащ на съдебно обжалване акт, от лице с правен интерес от оспорването, в качеството му на адресат на акта, с който се засягат негови права.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Съгласно чл. 32 от ЗОСИ, забранено е отсичането и изкореняването на овощни и горски дървета и на лози в селскостопанските земи и по границите между тях, както и покрай водните течения и пътищата. В ал. 2 на същата разпоредба е посочено, че разрешение за отсичане и изкореняване до пет дървета и на лозя до 1 декар се дава от кмета на района или кметството въз основа на писмена молба и при наличие на уважителни причини. В ал. 3 е разписано, че разрешение за отсичане и изкореняване на по-голям брой дървета и на лозя над 1 декар се дава от началника на управление

"Земеделие" при общинската администрация въз основа на писмена молба и при наличие на крайно уважителни причини. Отказът да се даде разрешение в предходните случаи може да се обжалва по реда на АПК пред кмета на общината в 7-дневен срок от съобщението (ал. 4).

В случая заявлението е за отсичане на над пет дървета в поземлени имоти с площ, надхвърлящ 1 декар – имот с идентификатор 36436.39.9 е около 27 дка, а имот 36436.39.22 е около 8 дка. Видно от приложената скица на имотите, същите са с трайно предназначение на територията: земеделска, начин на трайно ползване: ливада. С оглед на тези характеристики, компетентен орган да разреши (или да откаже) отсичането на дървета съобразно чл. 32, ал. 3 от ЗОСИ е началникът на управление "Земеделие" при съответната общинска администрация, а не кметът на общината или оправомощено от него друго длъжностно лице. Изричната компетентност на кмета на общината е регламентирана в чл. 32, ал. 4 от ЗОСИ, съобразно която на същия са вменени правомощия за произнасяне в качеството на горестоящ административен орган.

Процесното заявление е било подадено до кмета, като законен представител на общината и орган с обща компетентност, а той е следвало да го препрати на органа по чл. 32, ал. 3 от ЗОСИ в структурата на общинската администрация – за преценка на нейната допустимост и основателност. Вместо това, обаче, кметът на [община], без да има това право, е делегирал компетентността по издаване на разрешение по чл. 32, ал. 3 от ЗОСИ на главен експерт в дирекция „Специализирана администрация“, [община] (видно от заповед № 3К-1548/09.11.2021 г.). Освен, че кметът не е притежавал това правомощие по закон, тъй като чл. 32, ал. 3 от ЗОСИ изрично посочва, кой следва да издава съответния административен акт, без да предоставя възможност тази компетентност да бъде делегирана на друг, то също така издателят на оспореното разрешително, не заема длъжността началник на управление "Земеделие" при общинската администрация, а е главен експерт в дирекция „Специализирана администрация“. В случая ирелевантно е обстоятелството, дали в структурата на [община] е налице звено управление „Земеделие“ или не, тъй като законодателят изрично е посочил, че съответното разрешително следва да се издаде от административен орган, заемащ длъжността „началник на управление "Земеделие"“.

По изложените съображения съдът намира, че оспореният административен акт, като издаден от некомпетентен административен орган, се явява нищожен и следва да бъде прогласен за такъв.

На основание чл. 173, ал. 2 от АПК преписката следва да бъде изпратена на [община] за произнасяне от компетентния административен орган, определен по чл. 32, ал. 3 от ЗОСИ.

Предвид изхода на спора и и на основание чл. 143, ал. 1 от АПК на жалбоподателят се следват сторените по делото разноси, но такова искане не е направено от него в срока за това, поради което и съдът не следва да се произнася в този смисъл.

Водим от горното и на основание чл. 172 от АПК, съдът

РЕШИ:

ПРОГЛАСЯВА НИЩОЖНОСТТА на разрешително № РРЗОСИ-22/11.07.2025 г., издадено от главен експерт в дирекция „Специализирана администрация“, [община], област В..

ИЗПРАЩА на основание чл. 173, ал. 2 от АПК, административната преписка на [община] за произнасяне от компетентния административен орган, определен по чл. 32, ал. 3 от ЗОСИ.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от уведомяване на страните.

Препис от решението да се изпрати на страните.

СЪДИЯ: